

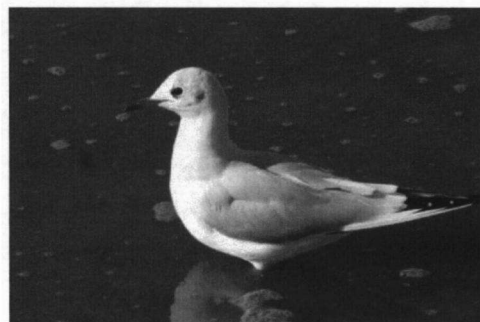
Kocky Verslag weekend Schiermonnikoog najaar 2011 (2)

Gerben de Vries

- Opedragen aan Douwe -

Meeuwen. Daarvoor ging ik naar Schiermonnikoog. En daarover straks meer.

Ik begin bij de terugreis, met de veerboot van Schiermonnikoog naar Lauwersoog. Die ging namelijk veel te goed. We hadden met elkaar gemikt op de gewone boot, van half vijf; aankomst op het vasteland zo tegen half zes. Voeg daarbij zo'n twee uur rijden naar huis en het wordt duidelijk dat de samenvattingen van de wedstrijden in de eredivisie alleen in een programmaherhaling konden worden bekeken. Echter, er werd vanwege de drukte een extra boot, een snelboot zelfs, ingezet. Die vertrok tegen vieren en doet

een half uur over de overtocht. Koning voetbal live! Zelfs vogelaars met een eigen fiets konden van de snelboot gebruik maken. Op basis van die situatie voltrok zich een merkwaardig collectief sociaal-psychologisch fenomeen, waarvan ook ondergetekende schaamteloos deel uitmaakte; en dat zich het best laat definiëren als 'survival of the quickest'. Het gevolg was dat de meeste Gooi-Eemse vogelaars met de snelboot gingen, enkelen waren om wat voor reden dan ook te laat. Voor hen alleen voetbal in de

herhaling. Waar ik niet uit kom is het volgende: in hoeverre staat zo'n overhaast en geïndividualiseerd vertrek haaks op het samen uit samen thuis gevoel, de collectieve ervaring van een Gooi-Eems weekend samen vogelen? Er knaagt iets in me en ik heb er geen grip op. Daar kon de winst van FC Utrecht weinig aan veranderen.

Meeuwen dus.

Ik ken en herken kokmeeuwen, zelfs in de winter. Zilver- en mantelmeeuwen -grote en kleine- herken ik op een uur afstand. That's it. In de vogelgidsen barst het van de soorten, tussen mijn oren zitten er vier. Gelukkig is daar dan een vogelweekend op Schiermonnikoog, een klein en rustig Waddeneiland. Dat moet meeuwen opleveren! Vanwege mijn geringe kennis van vogels en een leeftijd die het snel inprenten en memoriseren van vogelnamen - kleuren en -vormen niet meer toe laat, heb ik een aantal jaren geleden gekozen voor de volgende leerstrategie:

tijdens iedere vogelexcursie of -weekend richt ik me op één soort; en daar wil ik er na afloop van het gebeuren vijf meer van weten dan voor ik van huis ging. 'Vijf is een oog vol', zei mijn oude meester van de lagere school - inderdaad, die leeftijd dus- altijd. De cognitieve psychologie heeft hem postuum gelijk gegeven. De start was goed: al tijdens het wachten op de boot zat er een prachtige kopmeeuw op een kadepaal te wachten. Jammer, tegenlicht, met mijn camera op die afstand levert dat geen fantastische foto op. Om de één of andere reden besloot ik de meeuw 'Kocky' te noemen. Kocky trok zich weinig van de toeristen aan, was wel drukkere ochtenden gewend.

De overtocht was prima. De rederij hield woord: er waren zeehondjes te zien; en veel kokmeeuwjes met mooi rode pootjes en snavels en een prachtige oorvlek, ik meende Kocky te herkennen. *(Om vraagtekens bij mijn verstandelijke vermogens te voorkomen: natuurlijk is dat statistisch gezien vrijwel uitgesloten. Maar omdat het geloof nooit te veel kan verwachten, leek me dit wel een aardig idee...)*

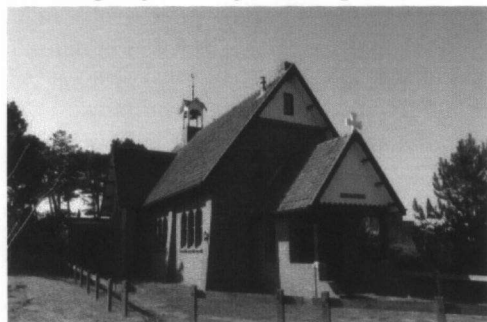

Op de kade van Schier verwelkomde Huub ons. Kocky zat op een afstandje verbaasd naar dat bonte gezelschap te kijken. Zelf was ie vooral wit, zilver en zwart en wat roods hier en daar.

We konden meteen aan de slag. De bagage dropten we in een busje van het hostel. Wie een fiets nodig had, kon uitzoeken, kwijtraken, met een andere meegeven, een lekke band krijgen, inruilen voor een andere vanwege slechte snelbinders etc.

Kocky bleek aanhankelijk. Op de eerste vogelplek, nog voor alle grote toeters op de statieven zaten, zat ie ons al verwachtingsvol vanaf het wad aan te kijken. Wij zagen

veel verschillende soorten eenden. Althans, Jelle en Bertus, mijn groepsleiders, zagen veel verschillende soorten eenden. Ik zag alleen eenden en een gediscrimineerde kokmeeuw. Zo zou het de hele dag blijven. Bij elke stop, door elke toeter: eenden, eenden en nog

eens eenden. Terwijl Kocky echt zijn best bleef doen. 'Mwwaah, kokmeeuw,' met dat commentaar moest ie het doen. Ook tijdens de voortreffelijke presentatie van de boswachter, 's avonds, geen woord over de talloze soorten meeuwen op Schier.

De volgende dag verliep als de vorige. We kwamen op prachtige locaties, in geweldige vogelhutten en het was alles eenden, eenden en nog eens eenden. Jelle vertelde ons er van alles over; en hij vertelde nog veel meer. Anja wees ons op prachtige vlinders en libelles. En in de verte hoorde ik af en toe Kocky. Soms kwam ie even langs, bleef fotogeniek zitten in een plasje. 'Mwwaah, kokmeeuw...'. Naast eenden zagen we ook een fazant, na lang zoeken de bril van Bert (Bert, Bert, waar is je bril...), rietzangers, afgekloven maïskolven, gekraagde roodstaarten en -van heel dichtbij- een aantal zanglijsters. Die konden we zo

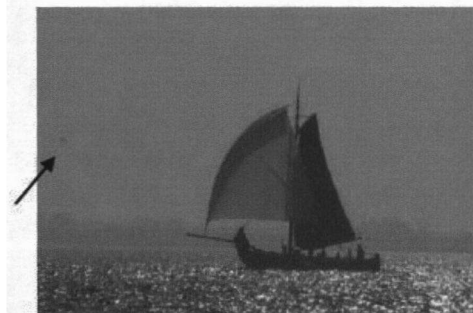
goed bekijken, omdat een meneer van het ringstation ze één voor één in zijn handen had, ze liet zien en vervolgens met een soort combinatietang die twee maal de grootte van het vogeltje had een ringetje bevestigde. Dat deed hij ook met een fitis; het hoofdje tussen wijs- en middelvinger, het lijfje in de

palm van zijn hand. Kocky heb ik daar niet gezien; ik ben benieuwd of die zich zo makkelijk tussen twee vingers laat vasthouden.

Voor mij was het strandbezoek één van de mooiste momenten van het weekend. Niet alleen omdat Kocky zich daar opnieuw fotogeniek opstelde, maar ook omdat ik daar voor het eerst van mijn leven iemand letterlijk een vreugdedansje heb zien doen vanwege het waarnemen van

een Jan van Gent; prachtig gezicht! En daarmee bedoel ik niet alleen de vogel, maar ook het enthousiasme van de vogelaarster. Voor mij stalen de eidereenden, zo'n vijftig op een rij, kop-staart met een tussenruimte, honderd meter eend als een intercity vlak boven de golven, de show. Ik heb ze niet herkend als eidereenden, maar ik vertrouw Bertus blindelings. Daarover straks meer.

Ik schat in dat we in drie dagen tijd Schiermonnikoog minstens zeven keer hebben rondgefietst. En dat dankzij Huub, Antje, Han, Joke, Frits en Trudy, en natuurlijk de groepsleiders. Met zijn allen hebben die er voor ons een fantastisch weekend van gemaakt. Hoe ze dat mooie weer voor elkaar kregen, ik

Kocky uiterst links, boven de horizon, een laatste groet brengend aan de vogelwerkgroep

heb geen idee, maar het is ze gelukt. Ik heb met Dick Jonkers nog even nagepraat; en wat inzicht in zijn vogelnotitieboekje gekregen. Wat op het eerste gezicht lijkt op het schrift van een stenograaf met ernstige storingen in de fijne motoriek, blijkt in tweede instantie een waanzinnig gedetailleerde wijze van noteren van waarnemingen. Ik ben benieuwd of ie ook iets over Kocky heeft geschreven. Waarmee dit verslag bijna ten einde is. Bijna, want naast vogels is er op dit eiland nog veel meer boeiends te zien, zoals uit de opbrengstlijst blijkt. En daar staan nog niet eens schapen of een meer dan boeiend kerkhofje op, waar de jongste begraven militair zeventien jaar oud was toen ie

verdronk -daar moet je als ouder van zes kinderen niet aan denken- en waar arm en rijk op dezelfde wijze werd begraven -daar moet je als Napoleon niet aan denken-. Verder ontbreekt op de lijst een raadselachtig kapelletje met een Alpenhut-achtige gevel, voorzien van het Duitse kruis; een forse bunker met een geweldig verleden; de schiere monniken; het verhaal van de wandelende eilanden en vast nog veel meer.

Stormmeeuw. Bron: Wikipedia; de drie stormmeeuwen op het wad waren voor mijn camera te ver weg.

Meeuwen! Ik stond op de pier van de oude haven. Bertus stond iets verderop. Zijn toeter was beschikbaar. Ik keek er doorheen, want ik meende Kocky en verwanten op zo'n vijftig meter voor me te kunnen zien, op een strekdam. Ik observeerde de meeuwen één voor één, zeer zorgvuldig. Er stonden alleen kok- en zilvermeeuwen. 'Zit er nog iets bijzonders tussen?' vroeg Bertus. 'Mwaah', reageerde ik, 'alleen kok- en zilvermeeuwen; wil je ook eens kijken?'. In plaats van naar zijn telescoop te lopen, drentelde Bertus een paar passen vooruit, kneep zijn ogen wat samen, legde zijn hand tegen zijn voorhoofd om invallend zonlicht te weren, keek gedurende enkele seconden en zei toen:

'Stormmeeuw; drie; op elf uur'. '?????' 'Kijk maar, ietsje groter dan een kokmeeuw, ietsje kleiner dan een

zilvermeeuw, groenige poten, vriendelijke kop. '?????' Ik keek. Door de telescoop. Op elf uur. Drie midsize meeuwen. Groenige poten. Vriendelijke kop. Mijn weekend kon niet meer stuk.

